Dimarts 6 de Pasqua

Text de l'Evangeli (*Jn* 16,5-11): En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Però ara vaig a aquell que m'envià, i ningú de vosaltres no em pregunta: "On vas?". Al contrari, perquè us he parlat d'aquestes coses el vostre cor s'ha omplert de tristesa. Però jo us dic la veritat: us convé que jo me'n vagi. Si jo no me n'anés, el Paràclit no vindria a vosaltres; però si me'n vaig us l'enviaré. I quan ell vindrà, convencerà el món de pecat, de justícia i de judici: de pecat, certament, perquè no creuen en mi; de justícia, perquè vaig al Pare i ja no em veureu; i de judici, perquè el príncep d'aquest món ja ha estat judicat».

© Albada Editorial / evangeli.net

«Us convé que jo me'n vagi»

Fr. Joseph A. PELLEGRINO
(Tarpon Springs, Florida, Estats Units)

Avui, l'Evangeli ens ofereix una comprensió més profunda de la realitat de l'Ascensió del Senyor. En la lectura de l'Evangeli de Joan del Diumenge de Pasqua, Jesús li diu a Maria Magdalena que no s'arrapinyi a Ell perquè «encara no he pujat al Pare» (Jn 20,17). En l'Evangeli d'avui, Jesús se n'adona que «perquè us he parlat d'aquestes coses el vostre cor s'ha omplert de tristesa», però, «Jo us dic la veritat: us convé que jo me'n vagi» (Jn 16,6-7). Jesús ha d'ascendir al Pare. Nogensmenys, encara roman entre nosaltres.

¿Com pot anar-se'n i, alhora, romandre? Aquest misteri l'explicà el Sant Pare, el Papa Benet XVI: «I, ja que Déu abraça i sosté tot el cosmos, l'Ascensió del Senyor significa que el Crist no s'ha allunyat de nosaltres, sinó que ara, gràcies al fet de romandre amb el Pare, es troba prop de cadascú de nosaltres, per sempre».

La nostra esperança es troba en Jesucrist. Amb la seva conquesta sobre la mort, ens donà una vida que la mort no podrà mai destruir, la seva Vida. La seva resurrecció és la verificació de què la realitat espiritual és real. Res no pot separar-nos de l'amor de Déu. Res no pot minvar la nostra esperança. Les negatives del món no poden destruir la realitat positiva de Jesucrist.

El món imperfecte en el que vivim, un món on pateixen els innocents, pot conduir-nos envers el pessimisme. Però el Crist ens ha transformat en eterns optimistes.

La presència viva del Senyor en la nostra comunitat, en les nostres famílies, en aquells aspectes de la

nostra societat que, amb tot dret, poden ser anomenats “cristians”, ens confereixen una raó per a l'esperança. La Presència Viva del Senyor en cadascun de nosaltres ens ha proporcionat alegria. No hi fa res la magnitud de les notícies negatives que els mitjans de comunicació gaudeixen de presentar-nos-les; allò positiu del món supera amb escreix el que és negatiu, ja que Jesús ha ascendit.

Ell, en efecte, ha ascendit, però no ens ha abandonat.

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «¿Qui, havent sentit els noms que es donen a l’Esperit, no sent aixecat el seu ànim i no eleva el seu pensament cap a la naturalesa divina? “Esperit ferm”, “Esperit generós”, “Esperit Sant” són els seus apel·latius propis i peculiars» (Sant Basili Magne)

- «L’Esperit Sant ens fa fills i filles de Déu. Ens compromet en la mateixa responsabilitat de Déu pel que fa al seu món, a la humanitat sencera. Ens ensenya a mirar el món, els altres i nosaltres mateixos amb els ulls de Déu» (Benet XVI)

- «Després de Pasqua, l’Esperit Sant ‘deixa el món convicte de pecat’ (Jn 16,8-9), perquè el món no cregué en l’enviat pel Pare. Però el mateix Esperit, que descobreix el pecat, és el Consolador que dóna al cor de l’home la gràcia del penediment i de la conversió» (Catecisme de l’Església Catòlica, nº 1.433)

Altres comentaris

«Us convé que jo me’n vagi»

Mn. Lluís ROQUÉ i Roqué
(Manresa, Barcelona, Espanya)

Avui contemplem un altre acomiadament de Jesús, necessari per a l'establiment del seu Regne. Inclou, emperò, una promesa: «Si jo no me n’anés, el Paràclit no vindria a vosaltres; però si me’n vaig us l’enviaré» (Jn 16,7).

Promesa feta realitat de forma esclatant el dia de Pentecosta, deu dies després de l'Ascensió de Jesús al cel. Aquell dia —a més de treure la tristesa del cor dels Apòstols i dels que estaven reunits amb Maria, la Mare de Jesús (cf. Ac 1,13-14)— els confirma i enforteix en la fe, talment que, «tots van quedar plens de l'Esperit Sant i començaren a parlar en diverses llengües, tal com l'Esperit els concedia d'expressar-se» (Ac 2,4).

Fet que es “fa present” al llarg dels segles a través de l'Església una, santa, catòlica i apostòlica, ja que,

per l'acció del mateix Esperit promès, s'anuncia a tothom i arreu que Jesús de Natzaret —el Fill de Déu, nascut de Maria Verge, que fou crucificat, mort i sepultat— vertaderament ressuscità, seu glorificat a la dreta de Déu Pare (cf. Credo) i és vivent entre nosaltres. El seu Esperit és en nosaltres pel Baptisme, constituint-nos fills en el Fill, refermant la seva presència en cadascun de nosaltres el dia de la Confirmació. Tot això per a dur a terme la nostra vocació a la santedat i reforçar la missió de cridar-ne d'altres a ser sants.

Així, gràcies al voler del Pare, la redempció del Fill i l'acció constant de l'Esperit Sant, tots podem respondre amb total fidelitat a la crida, essent sants; i, amb una caritat apostòlica audaç, sense exclusivismes, dur a bon fi la missió, proposant i ajudant els altres a ser-ho.

Com els primers —com els fidels de sempre— amb Maria preguem i, confiant que de nou vindrà el Defensor i que hi haurà una nova Pentecosta, diguem: «Veniu, Esperit Sant, ompliu el cor dels vostres fidels i enceneu-hi la flama del vostre amor» (Al·leluia de Pentecosta).